

«O bayrağı oraya mən yox, başda müzəffər Ali Baş Komandan olmaqla bütün Azərbaycan xalqı asdı!»

Polkovnik Aslanov Rəşad Əmirbəy oğlu 1979-cu il may ayının 2-də Qusar şəhərində müəllim ailəsində anadan olub.

Qusar şəhər 6 saylı orta məktəbində 8-ci sinfə qədər təhsil aldıqdan sonra Bakı Türk Liseyinə daxil olub.

1997-ci ildə liseyi bitirərək qəbul imtahanlarından ən yüksək 687 bal toplayaraq, Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbinə daxil olur. Təhsil aldığı 4 il müddətində əlaçı olduğuna görə Prezident təqaüdü alıb, əlaçı döş nişanları və çoxlu sayda fəxri fərman və mükafatlara layiq görülmüşdür.

– 2001-ci ildə Rəşad Aslanov Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbi əlaçı bitirərək Ümummilli lider Heydər Əliyev tərəfindən ona Qırmızı diplom təqdim edilmişdir.

– 2001-2002-ci illərdə Silahlı Qüvvələrin Təlim və Tədris mərkəzində Kəşfiyyat ixtisası üzrə zabit ixtisas kursunu da fərqlənmə ilə bitirmişdir.

– 2002-ci ildə təyinatla Naxçıvan Muxtar Respubli-

kasında yerləşən “N” saylı hərbi hissəyə göndərilən Rəşad Aslanov:

- 2002-2005-ci illərdə kəşfiyyat taqım komandiri;
- 2005-2008-ci illərdə kəşfiyyat böyük komandiri;
- 2008-2013-cü illərdə kəşfiyyat bölmə rəisi;
- 2013-cü ildən bu günədək müxtəlif xüsusi təyinatlı hərbi hissələrin komandiri vəzifəsində xidmət edir.

– 2020-ci ilin sentyabr ayının 27-dən başlayan “Vətən müharibəsi”ndə gedən döyüşlərdə tabeliyində olan xüsusi təyinatlı bölmələri bacarıqla idarə edib və onlara rəhbərlik etmişdir.

Onun rəhbərlik və idarə etdiyi xüsusi təyinatlı bölmələr digər xüsusi təyinatlı bölmələrlə birlikdə düşməne böyük itkilər verərək Şuşa şəhərini işğaldan azad etməyə müvəffəq olmuşlar, Şuşa şəhərinin giriş qapısına Azərbaycan Bayrağını Rəşad Aslanov asma şərəfinə nail olmuşdur.

Xidmət etdiyi müddətdə R.Aslanov 10, 90, 95 və 100 illik “Yubiley”, “Qüsursuz xidmətlərə görə” 1, 2

və 3-cü dərəcəli, “Hərbi xidmətdə fərqlənməyə görə” 3-cü dərəcəli medalları ilə, cənab Ali Baş Komandan tərəfindən “İgidliyə görə” medalı ilə təltif olunmuşdur.

Vətən müharibəsində göstərdiyi şücaətlərə görə R.Aslanov cənab Ali Baş Komandan tərəfindən “QA-RABAĞ” ordeni ilə, “Şuşanın azad olunmasına görə”, “Xocavəndin azad olunmasına görə”, “Füzulinin azad

olunmasına görə” və “Vətən müharibəsi iştirakçısı” medalları ilə təltif olunmuşdur.

Xidmət etdiyi müddətdə Azərbaycanda və bir sıra xarici dövlətlərdə keçirilən öz ixtisasına uyğun kurs və təlimlərdə iştirak etmişdir.

R.Aslanov zəngin dilimini olan Azərbaycan dili ilə yanaşı, rus və ingilis dillərini mükəmməl bilir. Ailəlidir, 2 övladı var.

44 günlük müharibənin neçənci günü idi onu xatırlaya bilmirəm... Ancaq hər bir Azərbaycan vətəndaşı kimi mən də gecə-gündüz yuxu nə olduğunu bilmirdim... Hamı kimi ürəyimiz, beynimiz, vücudumuzla Vətən üçün "döyüşürdük". ...Səhər üzü idi. Azan səsi bütün ruhumacan qərribə bir ağrı ilə dolurdu. Gördüyüm video məni dəli bir hönkürtü ilə ağlatdı... Naxçıvana 46 şəhid karvanı gedirdi... Demək, bu gün 46 ailənin dünyası dağılırdı... Günlərdir hər gecə səhərəcən şəhidlərlə, itkinlərlə bağlı statuslar paylaşır, onlarla bərabər, bizlər də ölüb dirilirdik... Axı 30 ildə Vətənimizin ən gözəl cənnət guşələri düşmənlər tərəfindən əsarətdə idi... Günlərdir ki, rayonlarımız, kəndlərimiz alındıqca sevincimiz bir başqa, şəhidlərimizin ağrısı bir başqa ağladırdı bizi...

Azan səsi və 46 şəhidin Naxçıvana gedən karvanı ruhuma qədər yandırır... Durub dizi üstə çökdüm... Bütün varlığımla Allaha yalvarırdım: Tanrım bilirsen ki, nə canımla, nə maddi mənada vətənimin yanında ola bilirəm... sadəcə dualarımla, ruhumla, qəlbimlə yandırayam...

Əvvəllər Şuşada cəmisi üç gün olmuşdum...

Bu üç gündə sanki nağıllar aləminə düşmüşdüm... Evində qonaq qaldığımız qadın Bakıda qaçqın kimi üç-cə gün yaşaya bilmişdi, dünyasını dəyişmişdi... Dözə bilməmişdi o saray kimi evini, o gözəl cənnət-məkan yerlərini Bakıda bir yataqxana odasına dəyişməyə... Bu hadisə mənə çox pis təsir etmişdi. Bu cür bildiyimiz-bilmədiyimiz yüzlərlə faciəsi vardı Qarabağın... Şuşa hamımızın ən yaralı yeri idi...

Və bir gün igid-igid oğullarımız onu bizə qaytarırlar... O gün bütün Azərbaycan ağlamışdı!!! Sevincdən, qürurdan, ağrıdan!!!

Şuşaya bayrağı asan əsgəri axtarırdım... Ona kiçik hədiyyəm də vardı. Status yazırdım, sorub soruşurdum... Bir gün mesencerimə bir salam gəldi... Bu, Şuşaya ilk bayrağı asan qusarlı balası, ancaq 20 ildə Naxçıvanda mənim yurdumda hərbi xidmətdə olan Rəşad Aslanov idi! O, yaralı idi. Hospitalda idi. Söz verdi ki, sağalıb çıxan kimi arzumu yerinə yetirmək üçün bizə

gələcək... Bir gün döyüşçü dostu Əli ilə birlikdə qonağımız oldu... Gözəl xanımı, iki gül kimi qızları ilə doğmalaşdıq. Sonralar Rəşad Aslanova verilən hər bir orden, medal məni də onun doğması kimi sevindirdi...

– Sizin rəsminizi görmüşdüm, selfi idi. Bir təyyarə dolusu hərbi əsgərlər... Vətənimizi düşməndən azad etməyə gedərkən çəkdirmişdiniz... Bəs qayıdanda necə? O tablodan neçə əsgər qayıtmışdı?

– Çox arzu edirdik ki, o tərkibdə də qayıdaq, amma çox əfsuslar olsun ki, o oğulların yarısı bizimlə qayıtmadı. Çünki şəhid və yaralılarımız artıq bizdən öncə qayıtmışdılar.

– Mən sizə şablon sual verməyəcəm, müharibə xəbərini eşidəndə nə hiss etdiniz və sair... Mənim üçün ən maraqlısı odur ki, Rəşad Aslanov ilk sarsıldığı anı xatırlayırmı?

– 17 oktyabr səhər saat 11 radələrində uzun illərdir yetişdirdiyim snayper qrupunun komandiri, gözəl insan, yaxşı dost və peşəkar snayper, gizir Ələkbərov Bağırın yanımda şəhid olması idi. Həm də Bağır Naxçıvan Əlahiddə Ümumqoşun Ordunun Vətən Müharibəsində ilk şəhidimiz idi. Onun şəhid olmasından çox böyük sarsıntı keçirdim. O, şəhid olmamışdan 1 saat qabaq mənim yanımda ailəsi ilə və körpə balası ilə danışdı və qısa zamanda yanlarına qələbə ilə döncəyini dedi.

– Bəs ilk xoşbəxt olduğunuz an?

– 2 noyabr Sığnağ meşələrində artıq Şuşanın azad olunması planı bir daha dəqiqləşdirildikdən sonra Tehran komutanla planın icrasına görə yollarımız bir daha ayrıldı. Əməliyyat planına əsasən Tehran komutanın əmrinə verilən qüvvə ilə Daşaltı kəndini azad edib, biz xüsusi təyinatlılara digər istiqamətdən Şuşaya girmə şəraiti yaratmalı idi. Biz növbəti dəfə yenə də Tehran komutanla halallaşdıq və Şuşada görüşmək niyyətiylə hər kəs öz istiqamətində hərəkət etdi. Həmin andan düz noyabrın 5-nə kimi Tehran komutanımla rabitə əlaqəsinə çıxma bilmədik. Ondən qabaq biz tez-tez rabitə ilə danışırıq, bir-birimizdən hal-əhval tuturduq və ondan döyüş təcrübəsinə görə məsləhətlər alırdım. Amma bu

dəfə Tehran komutanımla düz ayın 5-nə qədər əlaqə yarada bilmədim. Çox narahat idim. Çünki həmin anda Daşaltıda çox gərgin döyüşlər gedirdi, düşmən hər tərəfdən oranı bütün vasitələrlə vururdu. Digər danışıqları rabitədə eşidirdik. Bir tək Tehran komutanı eşidə bilmirdim. Hətta bəzi yaralılar deyirdilər ki, komutan şəhid olub.

Amma 5 noyabr saat 14 radələrində mən yenə ümidimi kəsmədən növbəti dəfə Tehran komutanımı rabitədə çağıranda yorğun bir səsle cavab verdi. Həmin məqam müharibədə ilk xoşbəxt olduğum an oldu və rabitədə ona cavab olaraq "Səsinə qurban olum, komutanım!" dedim və sevinc göz yaşlarını tökdüm.

Ondan sonra ayın 6-sı Şuşa şəhərinin girişində görüşdük onulla.

– Şuşaya bayrağı asdığımız an... Mən elə bildirdim o anı deyəcəksiz...

– Şuşaya bayraq asmaq mənim uşaqlıqdan arzum olub. Belə ki, 13 yaşında mən Bakı Türk Liseyində oxuyanda, bizim tez-tez dahi adamlarla görüşlərimiz olurdu. Bir gün də qonağımız Xalq şairimiz Bəxtiyar Vahabzadə oldu.

Bizimlə vətənpərvərlik, türkçülük, Azərbaycançılıq mövzusunda səmimi söhbətlər etdi və öz şeirlərindən söylədi. Və biz şagirdlər onun üçün orada kiçik bir hədiyyə kimi "Çırpınırdı Qara Dəniz" mahnısını xor şəklində ifa etdik. Və o mahnının oxunmasında mən də iştirak edirdim və mahnının sözlərini ilk dəfə eşidirdim. O mahnının misralarında belə bir cümləni dəyişib söylədik: Kafkasları açacağız, Türkçülüyə şan qatacağız, Azərbaycan bayrağını Qarabağda asacağız".

Və həmin gündən mənim ürəyimdə bir arzum var idi ki, Şanlı Bayrağımızı Şuşada asım. Və Allah mənə o günü göstərdi, məni arzuma çatdırdı. Mən o yerə gedib çıxa bildim. Ora çatanda döyüşçü yoldaşlarıma dedim ki, qalxsınlar və bayrağı o Şuşa yazısının üstündən asınlar.

Amma mən bu arzumu onlara döyüşə gələrkən təyərədə demişdim və onlar mənə bayrağı asmağa haqqım olduğunu dedilər və mənə həvalə elədilər bu işi.

O an sanki mən dünyaya yenidən gəldim, sanki çiyinlərimdən böyük bir yükü götürdülər, çox xoşbəxt oldum ki, arzuma çatdım. Bu yolda şəhid olan qardaşlarımla, yaralanan qazilərimizin və bütün Azərbaycan əsgərinin haqları ödənilməzdir. O bayrağı oraya mən yox, başda müzəffər Ali Baş Komandan olmaqla bütün Azərbaycan xalqı asdı!

– Bir ömür unutmadığınız gün...

– Mən ilk zabit rütbəmi və xeyir duanı Ümummilli liderimiz Heydər Əliyevdən almışam. Ali Hərbi Məktəbi əlaçı kimi bitirdiyimə görə şəxsən Ümummilli liderdən qırmızı diplomumu almaq şərəfinə nail olmuşam. Və həmin o an həyatımda xoşbəxt və əbədi unudulmaz gün yaşadım. Sanki həmin gün Ümummilli liderimiz mənə diplom yox, Üçrəngli Bayrağımızı verdi ki, 19 il sonra Şuşaya asım.

İnşallah onun da ruhu şad oldu ki, şəxsən özünün təməlini qoyduğu Ali Hərbi Məktəbin məzunları 30 illik həsrətə son qoyaraq torpaqları düşməndən azad etdilər və bu gün Bayrağımız Şuşada dalğalanır. Ulu öndərin bu məktəbləri yaratmaqda amalı da bu idi!

– O döyüş günləri yuxularınıza gəlir?

– Demək olar ki, nəinki döyüşlər, o döyüşdə itirdiyimiz hər bir şəhid qardaşım da hər gecə yuxularımdadır. Hər gecə yuxumda sanki o döyüş günləri yenidən başlayır. Buna görə də Vətən müharibəsindən sonra gecələrə nifrət edərəm və demək olar ki, gecələr yata bilmirəm.

– Qələbədə sonra Şuşaya getmisiz?

– Bəli, 2021-ci ilin 8 noyabrda "Zəfər Bayramında" Cənab Müzəffər Ali Baş Komandanımız biz Vətən Müharibəsi Qəhrəmanlarını topladı Cıdır düzünə və təntənəli bir tədbir keçirdi.

Əslində Rəşad bəylə çox danışa bilərdik... Biz otuz il bu sevinci yaşamağa ac qalmışdıq... Düz otuz il hər birimizin içində sönmək bilməyən Şuşa həsrəti yanırıdı... İndi üstündən iki il keçməsinə baxmayaraq, hələ də bu sevinci yaşamağa doymuruq...

Ancaq təbii ki, alınan torpaqlarımızda, şəhərlərimizdə hələ çox işlər var... Çünki bizim qiyyət saçlarına toxu-

na bilmədiyimiz, bağrıma basıb sevmə bilmədiyimiz o məsum Qarabağımızı düşmən yerlə-yeksan edib... İndi onun əlindən tutmaq, ayağa qaldırmaq yenidən yaratmaq, üzünü güldürmək bizim boynumuzun borcu...

P.S. Şuşada Xurşidbanu Natəvanın 190 illik yubileyinə gedən dəstənin tərkibində idim. Bu səfər nə qədər xoş idisə, bir o qədər ağrılı idi. Yollar boyu içimdə Xurşidbanu Natəvanın xəyalı ilə söhbət edirdim. Onun faciəli taleyi, ağır yaşantısı, gördüyü xeyirxah işlər gözlərimdə canlanırdı. Ancaq Füzuliyə çatanda sanki birdən birə qəlbimdə bütün duyğuların fırtınası başladı... Əslində mən bu dağılmış kəndləri, şəhərləri İrəvan yolları ilə Naxçıvana gedərkən çox görmüşdüm. Bizi o dağılmış evlərdən Araz çayı ayırırdı. Hər dəfə də ilk dəfə görmüş kimi göz yaşlarıma tuta bilmirdim. Və hər dəfə bu bir həsrət şeirinə çevrilirdi... Ancaq indi o dağılmış yurd-yuvaların içindən keçib gedirdik... Bu, məni bu qədər ağrıdırdısa, indi gör bu evlərin sahibləri nələr yaşayırdı. Gözümün önünə gəlirdi bu yolları pay-piyada ağır şərəitdə bombaların, silahların altında gedən əsgərlərimiz...

Biz avtobusda yorulurduq, həm mənən, həm cismən. İndi gör bu dağları, dərələri addım-addım gedən hərbiçilərimiz nələr çəkiblər! Hələ Şuşanın sıldırım qayaları sanki gözlərimlə gördüm hərbiçilərimizin o qayalara necə dırnaşdığını, ac-susuz, yorğun, gecə-gündüz bilmədən Şuşaya doğru irəlilədiyini. Və bu qələbə gözümde daha da şirinləşirdi. Daha da qiyməti artırdı. Anlayırdım ki, bizim polkovnik Rəşad niyə hələ də gecələri yata bilmir, niyə hələ də o günləri yuxularında görür.

Şuşanın girəcəyində polkovnikin asdığı bayrağı görəndə bütün ruhumla hönkürdüm. O bayrağı asan Rəşadı gördüm və onun yaşadığı sevinci yaşayırdım.

